

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/58/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716201374
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1716201374.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: MARCO-SPEDITION, s.r.o., so sídlom Šenkvičná cesta 12, Pezinok, IČO: 35 681 420, zastúpeného Prošman a Pavlovič, advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky (predtým Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR), so sídlom Námestie slobody č. 6, P.O.BOX 100, Bratislava, IČO: 30 416 094, zastúpeného AK MG, s.r.o., Dolná 6 A, Banská Bystrica, za účasti intervenienta: Mesto Modra, so sídlom Dukelská 38, Modra, IČO: 00 304 956, zastúpeného RR Legal Corp., s.r.o., so sídlom Humenské námestie 4, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 28. júna 2018, č.k. 4C/62/2016 - 383, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .
Žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie neprerušil konanie a zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatať sumu 102.590 eur s 8,25 % úrokom z omeškania ročne od 12.12.2013 do zaplatať, titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom stavebného úradu Mesta Modra. S poukazom na zákon č. 514/2003 Z.z. a na výsledky vykonaného dokazovania konštatoval, že konanie stavebného úradu vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu orgánu samosprávy (intervenienta na strane žalovaného), za ktorý nesprávny úradný postup v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít sa považuje aj nečinnosť, výrazne neefektívny alebo neúčelný postup / napr. nedostatočné výzvy na doplnenie návrhu, prípadne nevyzývanie vôbec, prípadne postupné vyžadovanie podkladov zo značným časovým odstupom / ako aj znaky iného nezákonného zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu, právnickej osoby, ukladaním povinností nad rámec zákona / otázka riešenia príjazdovej cesty a výhybní /, ktorá sama osebe mohla spôsobiť prinajmenšom dvojročný prietah / v súvislosti s tým vyčkávanie aj na výsledok hlasovania poslancov mestského zastupiteľstva Mesta Modra k otázke prenájmu pozemkov žalobcovi /. Uviedol, že žalobca svoje skutkové tvrdenie o vzniku ušlého zisku nevydaním územného rozhodnutia v primeranej lehote v konaní preukazoval listinným dôkazom, ktorého závery nie sú verifikované a nebolo preto nad všetku pochybnosť týmto listinným dôkazom v konaní preukázané, že k rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt nedošlo v dôsledku škodovej udalosti / nevydania rozhodnutia o umiestnení stavby v primeranej lehote / hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Nepovažoval za dostatočné iba jeho tvrdenie o pravdepodobnosti dosiahnutia tvrdeného zisku, pretože ak chcel byť v konaní úspešný, nad všetku pochybnosť musel preukázať, že pri pravidelnom behu vecí / vydaní rozhodnutia o umiestnení stavby v primeranej lehote / mohol dôvodne očakávať označený zisk. Žalobcom tvrdený ušlý zisk, ktorého náhrady sa v konaní domáhal, považoval za "fiktívny", "hypotetický". Poukázal na to, že samotný žalobca v žalobe uviedol skutkové tvrdenie, že nevydanie rozhodnutia o umiestnení stavby v primeranej lehote bolo

iba podstatnou a značnou príčinou vzniku ušlého zisku. Ak by k tvrdenej škodovej udalosti nedošlo / teda územné konanie by skončilo v primeranej lehote /, pri riadnom chode vecí, by žalobca rekreačnú chatu nemohol prevádzkovať, a teda dosahovať tvrdený zisk, nakoľko na územné konanie následne muselo nadväzovať stavebné konanie, samotná prestavba a následne aj kolaudačné rozhodnutie, teda žalobca nemohol dôvodne očakávať dosahovanie zisku a v takom prípade absentuje priama bezprostredná príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v územnom konaní a vznikom ušlého zisku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že priznal žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorom rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti tomuto rozsudku, v časti o náhrade trov konania, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť tak, že súd neprizná žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, prípadne ich prizná v rozsahu, ktorý uzná za primeraný v rámci svojho moderačného oprávnenia. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Uviedol, že v konaní boli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 C.s.p., na ktoré je súd povinný prihliadať, keď súd záverom uviedol, že niet pochyb o tom, že žalobcovi bola nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v územnom konaní spôsobená škoda, avšak do úvahy by prichádzala iba vo forme nemajetkovej ujmy / strádanie, právna neistota, frustrácia / v dôsledku nenaplneného legitímneho očakávania rozhodnutia orgánu verejnej moci o individuálnych právach a povinnostiach v primeranej / zákonom dokonca stanovenej / lehote a zákonom stanoveným postupom / stavebným zákonom a správnym poriadkom /; v zmysle rozsudku veľkého senátu ESRP zo dňa 29.03.2006 vo veci Appicella c/a Taliansko / sťažnosť č. 64890/01 /, čoho sa však žalobca v tomto konaní nedomáha. Súd teda v konaní bez pochybností zistil, že stavebný úrad mu spôsobil ujmu neoprávneným zásahom do jeho legitímnych očakávaní, je podľa jeho názoru dostatočným dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý mal súd viesť k rozhodnutiu o nepriznaní trov konania žalovanému a intervenientovi. Poukázal na to, že doposiaľ nebolo vo veci vydané právoplatné rozhodnutie. Priznanie náhrady trov žalovanému a intervenientovi spôsobuje podľa jeho názoru krajnú nespravodlivosť vzhľadom na postoj žalovaného a intervenienta počas súdneho konania, keď títo počas celého konania vo svojich vyjadreniach uvádzali, že namietaný nesprávny úradný postup stavebných úradov je bezvadný, a to dokonca aj v tak jednoznačnej otázke ako je neprimeraná dĺžka konania. Priznanie náhrady trov konania žalovanému a intervenientovi vo svojej podstate znamená, že štát schvaľuje a podporuje nezákonné konanie svojich orgánov, ktoré dokonca budú mať morálny a finančný zisk z toho, že spôsobujú ujmu účastníkom konaní, keďže priznaná náhrada trov právneho zastúpenia bude značne prevyšovať výšku skutočne vynaložených nákladov žalovaného a intervenienta na zastupovanie advokátov v konaní. Poukázal na zmluvu o poskytovaní právnych služieb, uzavretú medzi žalovaným a jeho právnym zástupcom, a uviedol, že žalovaný vedie na svojej stránke evidenciu faktúr určených ministerstvu, avšak tak netransparentným spôsobom, že nevie priradiť jednotlivé faktúry k vykonaným úkonom, napriek tomu je zrejmé, že vynaložené náklady na právne zastupovanie sú zlomkom náhrady trov právneho zastúpenia podľa advokátskej tarify, ktoré im majú byť priznané v súdnom konaní. Intervenient má uzavretú zmluvu o právnej pomoci so svojim právnym zástupcom, podľa ktorej hradil advokátovi paušálnu odmenu vo výške 1.500 eur bez DPH mesačne v roku 2017 a 2.500 eur bez DPH mesačne v roku 2018, t.j. skutočne vynaložené náklady na predmetný súdny spor sú zlomkom toho, čo v peňažnom a morálnom vyjadrení intervenient v tomto súdnom konaní priznaním náhrady trov konania získa, t.j. dôjde k jeho bezdôvodnému obohateniu, a to napriek skutočnosti, že jeho nezákonné konanie bolo podnetom na iniciovanie sporu. Priznaním náhrady trov konania žalovanému podľa advokátskeho tarifu došlo podľa jeho názoru aj k porušeniu čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, keďže priznanie náhrady trov nekompenzuje odôvodnené a účelne vynaložené náklady, ktoré vznikli v súdnom konaní, ale majú charakter bonusu za skutočnosť, že sa žalovaný a intervenient nechali zastúpiť v súdnom konaní advokátom. Namietal, že žalovaný a intervenient disponujú dostatočnými personálnymi kapacitami k tomu, aby sa v súdnom konaní zastupovali sami, odborne sú najlepšie vybavení na obhájenie svojho kvalifikovaného postupu. Poukázal na to, že štát dostal skrz daňový systém peňažné prostriedky, aby si zaobstaral vlastný odborný personál na plnenie zverených úloh a nie je správne, aby sa štátu platilo ešte raz za neschopnosť manažovať svoje zdroje. Poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 78/03-29 a sp.zn. III. ÚS 84/2014-31 a zdôraznil, že v rámci predbežného prerokovania nároku a odpovede spracovanej zo strany žalovaného, nepovažoval žalovaný za potrebné, efektívne a

účelné zastúpenie advokátom, ale využil odborný personál, ktorý za týmto účelom má zabezpečený. Následné podania a vyjadrenia právnych zástupcov žalovaného a intervenienta neobsahovali žiadne nové skutočnosti a dôvody, ktoré by neboli uvedené v písomnom oznámení o neuspokojení nároku žalobcu spracovanom pracovníkom žalovaného, a preto náklady uhradené na právne zastúpenie boli žalovaným, aj intervenientom vynaložené neodôvodnene, neúčelne a zbytočne. Ďalej namietal, že pripustenie vstupu intervenienta bolo vzhľadom na ním produkované podania v súdnom konaní úplne nepotrebné a neúčelné; do konania vstúpil zbytočne z vlastného podnetu. Podľa jeho názoru sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na okolnosti, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby, skutočnosť, že žalobca doposiaľ nezískal právoplatné územné rozhodnutie a uvedený postoj žalovaného a intervenienta v konaní.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 31/2004, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/2/2008, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/164/2017 zo dňa 11.09.2017 a namietal, že skutočnosti, na základe ktorých je aplikované ust. § 257 C.s.p. v konaní, musia byť bezpečne preukázané. Poukázal na to, že predmetom konania bola náhrada škody, pričom žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, a teda z procesného hľadiska bol v konaní plne úspešný. Keďže otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, rozhodujúci je procesný výsledok konania. Dôvody, pre ktoré súd žalobu zamietol (nepreukázanie škody v podobe ušlého zisku a nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou v podobe ušlého zisku s konštatovaním, že nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v územnom konaní bola žalobcovi spôsobená škoda, ktorá by však do úvahy prichádzala iba vo forme nemajetkovej ujmy), nemožno vyhodnotiť ako jeho zavinenie, hoci len čiastočné, na vzniku sporu, a teda za okolnosť ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by bolo dôvodné aplikovať ust. § 257 C.s.p. Podľa jeho názoru nejde o prípad, kedy prisúdenie náhrady trov jemu ako úspešnej strane v konaní proti neúspešnému žalobcovi, by bolo neprímerane tvrdé a vyžadovalo by zásah súdu v podobe aplikácie § 257 C.s.p. Ďalej uviedol, že v zásade platí, že advokát sa v rámci zmluvnej voľnosti môže s klientom dohodnúť na odmene v ľubovoľnej výške, pokiaľ takáto dohoda neodporuje právnym predpisom a súčasne platí, že pokiaľ k dohode o odmene medzi advokátom a klientom nedôjde, patrí advokátovi tzv. tarifná odmena. Právny poriadok teda vo všeobecnosti garantuje sporovej strane poskytnutie právnych služieb advokátom za odmenu na úrovni tarifnej odmeny, pričom pri náhrade trov konania bude mať strana vždy nárok iba na náhradu tarifnej odmeny. Súd teda vždy priznáva iba nárok na náhradu tarifnej odmeny vypočítanú vyhláškou a jej irelevantné ako sa advokát s klientom dohodne na odmene. Poukázal na skutočnosť, že odmena jeho splnomocneného právneho zástupcu bola riadne vysúťažená verejným obstarávaním a ním splnomocnený právny zástupca mu poskytuje právne služby aj v iných sporoch než v tomto. Preto námietky žalobcu súvisiace s jeho poukazom na dohodnutú odmenu splnomocneného právneho zástupcu žalovaného v zmysel zmluvy o poskytovaní právnych služieb a na faktúry, ktoré boli žalovanému vystavené jeho právnym zástupcom za iné právne služby v iných veciach, vykazujú podľa jeho názoru znaky zmätočnosti a žalobca sa nimi snaží účelovo vyhnúť nahradeniu trov konania žalovanému. Nestotožnil sa ani s námietkou neúčelnosti trov právneho zastúpenia vzniknutých advokátskym zastúpením právnickej osoby majúcej svoj právny odbor a poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej sa trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti so zastúpením strany sporu advokátom považujú za účelne vynaložené. Posúdenie trov vzniknutých advokátskym zastúpením právnickej osoby majúcej svoj právny odbor ako neúčelných, by vo svojich dôsledkoch znamenalo, že takáto právnická osoba by musela znášať aj trovy právneho zastúpenia sama a takýto výklad by bol v rozpore so základným právom na rovnosť strán v civilnom sporovom konaní. Právne zastúpenie musí byť ponechané na vôľu strany bez ohľadu na to, či by bola schopná sa zastupovať aj sama. Poukázal aj na základné právo sporovej strany na právnu pomoc v konaní pred súdmi garantované čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. K námietkam žalobcu, týkajúcim sa nepotrebnosti a neúčelnosti vstupu intervenienta do konania, poukázal na príslušné ustanovenia C.s.p., upravujúce vstup intervenienta do konania a pripúšťajúce jeho vstup do konania z vlastného podnetu.

4. Intervenient vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %. Poukázal na to, že ust. § 257 C.s.p. predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie, podľa ktorého však súd postupuje len výnimočne a jeho aplikácia vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, pričom ani jedna z týchto podmienok v danom prípade nebola naplnená. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že žalobca v konaní nepreukázal vznik škody, a ani príčinnú súvislosť

medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, a ak aj súd prvej inštancie súhlasil s tvrdením žalobcu, že stavebný úrad postupoval vo veci vydania územného rozhodnutia nesprávne, tak táto skutočnosť sama osebe nemôže bez ďalšieho predstavovať dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých možno rozhodnúť o nepriznaní trov právneho zastúpenia žalovanému a intervenientovi. Zdôraznil, že žalobca celkom zjavne nepreukázal oprávnenosť svojho žalobného návrhu. Ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že nesprávny úradný postup stavebného úradu predstavuje dôvody hodné osobitného zreteľa, znamenalo by to, že v akomkoľvek konaní o náhradu škody by súdy museli postupovať podľa § 257 C.s.p. a nepriznať nárok na náhradu trov konania bez ďalšieho vždy, ak v konaní bude zistená existencia čo i len jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Pokiaľ ide o jeho vstup do konania, poukázal na ust. § 22 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon) a uviedol, že v prípade, ak by bol žalovaný v konaní neúspešný, žalovaný by žalobcovi priznaný nárok po jeho úhrade musel regresne vymáhať práve od intervenienta, a keďže žalobca podanou žalobou napadol konanie stavebného úradu intervenienta, bol právny záujem na výsledku sporu na strane intervenienta zrejmy, a to aj z dôvodu výšky žalovanej istiny. Okrem toho ako jediný disponoval všetkými údajmi ohľadne sporného územného konania. Jeho účasť nemôže byť preto považovaná za neopodstatnenú. Námiety žalobcu, týkajúce sa jeho zastúpenia advokátom v konaní, sú v rozpore s ústavne garantovaným právom na právnu pomoc a právom nechať sa v konaní zastúpiť advokátom. Uviedol, že jeho interný právnik je mestským právnikom z diametrálne odlišnou pracovnou náplňou spočívajúcou najmä v riešení bežnej agendy spojenej s každodenným fungovaním mestského úradného aparátu ako takého; nie je jeho pracovnou náplňou zastupovanie intervenienta v zložitých súdnych sporoch, v ktorých intervenientovi hrozí uloženie povinnosti zaplatiť škodu vo výške niekoľko desiatok alebo dokonca stoviek tisíc eur. Preto vo všetkých svojich súdnych sporoch využíva služby advokátskej kancelárie. Úkony ním vykonané, nie sú v konaní neúčelné, vykonal minimálne množstvo úkonov, pričom to bol práve žalobca, ktorý svojím konaním spôsobil nutnosť podania ďalších písomných vyjadrení. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu o údajnom vzniku bezdôvodného obohatenia na strane intervenienta alebo jeho právneho zástupcu a poukázal na čl. 5 zmluvy o poskytovaní právnych služieb, uzavretej s jeho právnym zástupcom, z ktorej je zrejmé, že odmena advokátskej kancelárie bola dohodnutá tak, že táto sa skladá z paušálnej mesačnej odmeny s tým, že v prípade úspechu v súdnom konaní predstavujú priznané trovy právneho zastúpenia príjem advokátskej kancelárie. Poukázal na to, že práve žalobca inicioval v súvislosti so sporným územným konaním na Okresnom súde Pezinok dve súdne konania, v ktorých sa domáhal náhrady škody spolu v sume 350.187,30 eur a s tým súvisiaceho príslušenstva a je podľa jeho názoru neprijateľné, aby žalobca na jednej strane inicioval súdne konania s tak vysokou uplatňovanou istinou a na druhej strane požadoval, aby sa žalovaný a v danom prípade aj intervenient prakticky vzdali práva na právnu pomoc a zastupovali sa sami, alebo, aby v prípade zastúpenia advokátom, im súdne priznal náhradu trov konania.

5. Intervenient vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa pridriava svojho podania zo dňa 05.10.2018 a v celom rozsahu sa stotožňuje s tvrdeniami žalovaného, uvedenými v jeho vyjadrení.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného a intervenienta uviedol, že výlučne žalovaný zaviniel vznik sporu, keď odmietol uspokojiť nárok žalobcu v rámci predbežného prejednanie škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a zároveň zabezpečil, aby bol v danom administratívnom konaní odstránený nesprávny úradný postup, resp. jeho následky a stavebný úrad vydal včas zákonné rozhodnutie, čo je primárnym záujmom žalobcu. Podanie žaloby bolo spôsobené výlučne nezákonným postupom orgánov výkonnej moci, najmä intervenienta.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojom odvolaní a námietskach v nich uvedených a uviedol, že z vyjadrení žalovaného nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v jeho prospech. Uviedol, že žalovaný nevysvetlil, prečo bolo potrebné, aby už v rozbehnutom súdnom konaní poveril svojím zastupovaním advokáta, ktorý dlhodobo zastupuje žalovaného a mal vysúťaženú zmluvu o právnych službách a tohto poveril zastupovaním až v konečnej fáze sporu, keď všetka argumentácia už bola produkovaná. Poukázal na to, že žalovaný sa dlhodobo a opakovane v súdnych konaniach o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci zastupoval sám. Ďalej uviedol, že zásada, že tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu v predmetnom spore, neplatí, keďže predmetom prieskumu je namietaný nesprávny výkon verejnej moci a je v najlepšom záujme fungovania všetkých zložiek štátnej moci, aby sa tieto podozrenia vyvrátili. O tomto svedčí aj skutočnosť, že v tomto type sporu pripúšťa právny poriadok využitie výnimočného prostriedku a to je vstup prokurátora do konania (§ 93 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), a to práve za účelom ochrany verejného záujmu. Namietal, že Civilný sporový poriadok neobsahuje priamy odkaz na ustanovenia advokátskej tarify s tým, že len tieto výdavky sú skutočne vynaložené

a v danom prípade je preukázané, že na daný spor vynaložil žalovaný zmluvnú odmenu, a preto priznanie vynaložených nákladov podľa advokátskeho tarifu nie je na mieste. Uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení správne poukázal na nález Ústavného súdu, podľa ktorého iba v celkom výnimočných situáciách v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne. Namietal, že v danom prípade išlo o zneužitie práva na zastúpenie s tým, že nepriznanie trov konania štátu je zároveň vyjadrením základného princípu, že občan má právo na to, aby štátna správa postupovala zákonne, k čomu je oprávnený použiť zákonom zverenú prostriedky prieskumu, a zároveň odrazom jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Žalobca zotrval na svojom odvolaní a námietkach v ňom uvedených a uviedol, že z vyjadrení žalovaného a intervenienta nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v ich prospech. Žalovaný nevysvetlil, prečo bolo potrebné, aby už v rozbehnutom súdnom konaní poveril svojím zastupovaním advokáta, ktorý dlhodobo zastupuje žalovaného a mal vysúfaženú zmluvu o právnych službách a tohto poveril zastupovaním až v konečnej fáze sporu, keď všetka argumentácia už bola produkovaná. Poukázal na to, že žalovaný sa dlhodobo a opakovane v súdnych konaniach o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci zastupoval sám. Ďalej uviedol, že zásada, že tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu v predmetnom spore, neplatí, keďže predmetom prieskumu je namietaný nesprávny výkon verejnej moci a je v najlepšom záujme fungovania všetkých zložiek štátnej moci, aby sa tieto podozrenia vyvrátili. O tom svedčí aj skutočnosť, že v tomto type sporu pripúšťa právny poriadok využitie výnimočného prostriedku, a to je vstup prokurátora do konania (§ 93 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), a to práve za účelom ochrany verejného záujmu. Namietal, že Civilný sporový poriadok neobsahuje priamy odkaz na ustanovenia advokátskej tarify s tým, že len tieto výdavky sú skutočne vynaložené a v dnom prípade je preukázané, že na daný spor vynaložil žalovaný zmluvnú odmenu, a preto priznanie vynaložených nákladov podľa advokátskeho tarifu nie je namieste. Namietal, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že účelom inštitútu náhrady trov konania je predovšetkým náhrada (kompenzácia) nákladov, ktoré vznikli účastníkovi v dôsledku úspešného uplatnenia si práva alebo procesnej obrany na súde a poskytuje sa náhrada iba tých trov, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť. Sankcionovanie neúspešnej strany, resp. priznávanie bonusu nad rámec reálne vynaložených trov právneho zastúpenia úspešnej strane, prekračuje takto ústavným súdom vymedzený účel náhrady trov konania. Podobnými princípmi sa riadi náhrada trov právneho zastúpenia aj v iných právnych poriadkoch, napr. princíp odškodnenia platný v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska. Uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení správne poukázal na nález Ústavného súdu SR, podľa ktorého iba v celkom výnimočných situáciách v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne. Namietal, že v danom prípade išlo o zneužitie práv na zastúpenie s tým, že nepriznanie trov konania štátu je zároveň vyjadrením základného princípu, že občan má právo na to, aby štátna správa postupovala zákonne, k čomu je oprávnený použiť zákonom zverenú prostriedky prieskumu, a zároveň odrazom jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Zotrval na námietke, že vstup intervenienta do konania bol zbytočný a poukázal na to, že v paralelnom konaní, ktoré malo byť spojené s týmto konaním, vstup intervenienta súd nepripustil.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení a námietkach v ňom uvedených a uviedol, že vznik sporu nebol primárne odvodený od jeho správania sa, ale z nepreukázaných tvrdení o vzniku škody vo forme ušlého zisku a nepreukázaných tvrdení príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou v podobe ušlého zisku. Nemôže zodpovedať za vznik trov konania, ktoré inicioval žalobca, v ktorom súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. S tvrdeniami žalobcu, uvedenými v jeho vyjadrení, sa nestotožnil, považoval ich za zavádzajúce, irelevantné a hraničiace s absurdnosťou a narážajúce okrem ústavou zaručeného práva na právnu pomoc aj na ústavný princíp rovnosti strán sporu.

9. Intervenient vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a poukázal na to, že z povahy žaloby o náhradu škody vyplýva, že jej účelom nie je odstránenie údajnej pasivity, resp. nečinnosti kompetentných orgánov pri výkone verejnej moci, ale jej účelom je priznanie nároku na istú formu plnenia, ktorého účelom je nahradenie prípadnej ujmy, ktorá poškodenému vznikla. Žalobca teda podanou žalobou nemal v úmysle dosiahnuť odstránenie údajnej pasivity žalovaného a intervenienta, ale rozhodol sa domáhať sa náhrady údajnej škody, ktorá mu mala vzniknúť a nemožno preto tvrdiť, že toto súdne konanie zaviniel žalovaný alebo intervenient. Žalobca v ním iniciovanom konaní neunesol dôkazné bremeno a súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Z totožných dôvodov tiež žalovaný odmietol uspokojiť nárok žalobcu v rámci predbežného prejednanie škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Ust. § 255 ods. 1 C.s.p. vychádza zo zásady úspechu v spore, ktorá vyjadruje zodpovednosť za procesný výsledok sporu a v sporovom konaní je základným kritériom pre priznanie náhrady trov konania.

14. Ust. § 257 C.s.p. predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporu, a preto jeho aplikácia prichádza do úvahy celkom výnimočne, a to v prípade existencie zvláštnych okolností hodných osobitného zreteľa, ku ktorým podľa ustálenej súdnej praxe môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania, alebo v určitej procesnej situácii, keď tento dôvod je daný charakterom konkrétneho konania, alebo charakterom konkrétnej procesnej situácie, prípadne okolnosťami sporu a môžu spočívať aj v okolnostiach na strane sporu, týkajúcich sa ich osobných, majetkových, zárobkových a iných pomerov, pričom súd musí vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania platiť, ale je nutné zohľadniť dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Za dôvody hodné osobitného zreteľa možno považovať aj okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v priebehu konania. Použitie uvedeného ustanovenia musí zodpovedať konkrétnym osobitným okolnostiam daného prípadu, musí mať výnimočný charakter a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona a k dosiahnutiu spravodlivosti pre strany.

15. V prejednávanej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán vychádzal v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. zo zásady úspechu v konaní a vzhľadom na úspech žalovaného a intervenienta na strane žalovaného v spore, keď žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu, správne priznal žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

16. Nedôvodne žalobca v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie neaplikoval ust. § 257 C.s.p., keď žalobca v priebehu konania neuviedol žiadne konkrétne osobitné skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 C.s.p. Ide teda o skutočnosti, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie a žalobca nepreukázal splnenie žiadnej zákonnej podmienky v zmysle § 366 C.s.p. pre uplatnenie takýchto skutočností ako odvolacieho dôvodu v odvolacom konaní. Odvolací súd v tejto súvislosti však považuje za potrebné poukázať na to, že len samotné okolnosti, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby a na ktoré poukázal vo svojom odvolaní, ako aj skutočnosť, že doposiaľ nezískal právoplatné územné rozhodnutie a postoj žalovaného a intervenienta v konaní, nemožno považovať za také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného. Za takýto dôvod nemožno považovať ani tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobcovi bola nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v územnom konaní spôsobená škoda, keď zároveň ďalej konštatoval, že do úvahy by prichádzala iba vo forme nemajetkovej ujmy, náhrady ktorej sa však žalobca v tomto konaní nedomáhal a tiež vzhľadom na to, že žaloba bola zamietnutá. Prípadné splnenie jednej zo zákonom stanovených podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom stavebného úradu, nemožno posudzovať ako výnimočnú okolnosť odôvodňujúcu nepriznanie náhrady trov konania protistrane, keď pre nesplnenie ďalších zákonom stanovených podmienok vzniku práva žalobcu na náhradu škody, bola ako nedôvodná zamietnutá jeho žaloba, podaním ktorej inicioval súdne konanie proti žalovanému, v ktorom vznikli trovy konania žalovanému a intervenientovi na jeho strane.

17. Nedôvodne žalobca v odvolaní namieta nepotrebnosť a neúčelnosť pripustenia vstupu intervenienta do konania, keď ust. § 81 a nasl. C.s.p. pripúšťa jeho vstup do konania, zároveň tieto ustanovenia upravujú aj podmienky a procesný postup jeho vstupu do konania, ktoré však nemožno preskúmať v rámci rozhodovania o náhrade trov konania strán, pre ktoré rozhodnutie sú tieto skutočnosti irelevantné a rozhodujúci je výsledok sporu.

18. Ďalšie námietky žalobcu, uvedené v jeho odvolaní, súvisiace s poukazom žalobcu na zmluvu o poskytovaní právnych služieb, uzavretú medzi žalovaným a jeho právnym zástupcom, ako aj na faktúry, ako aj s poukazom na zmluvu o právnej pomoci, uzavretú medzi intervenientom na strane žalovaného a jeho právnym zástupcom, ďalej námietky súvisiace so zastúpením žalovaného a intervenienta v konaní advokátom, sa týkajú účelnosti trov právneho zastúpenia žalovaného a intervenienta a sú právne významné pre posúdenie výšky priznaných trov konania z hľadiska ich účelnosti, ktorú posudzuje súd

prvej inštancie v rámci rozhodovania o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p., avšak tieto skutočnosti sú taktiež irelevantné pre rozhodnutie o samotnom nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 C.s.p., pre posúdenie ktorého je rozhodujúce v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. úspech v spore. Správne preto súd prvej inštancie rozhodol o nároku strán na náhradu trov konania, keď žalobca v konaní ani netvrdil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, a ani neboli v konaní zistené žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by za dôvody hodné osobitného zreteľa bolo možné považovať v zmysle § 257 C.s.p.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaný a intervenient na strane žalovaného, ktorí mali úspech v odvolacom konaní, majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.